

Kadrajı Değişen Bakışlar

– Gürsel ÇOPUR · 13 Eylül 2011

Fundalıklara gizlenmiş birkaç genç, ihtiyarladıkları zamanı parselleme adına müstakbel düş(ünce)lere dalmıştı.Kabuk değiştiren kış mevsimi,bahar mevsiminin bamtelini hipnoz etmişti.Ne de olsa nazenindi bu mevsim.Her nazda tutulamayan bir cazibe vardır.Cazibe barikatı aşılsa yaşam kamburunun ne olduğu belli olur.

Bu söze katılmayan ve çamurla oynamayı çocukluğundan beridir seven gençlerden birisi:

-"Hayır,hayır.Cazibe barikatı aşılsa yaşam kamburu hissedilir,diye bir şey olamaz.Cazibedeki hamur,insana verilmiş bir hediyedir.İnsan onu hangi şekilde çevirirse,şekliyle kuşatılmış insan odur."dedi.

Diğer üç arkadaşı ona katıldıklarını ispat edercesine başlarını salladılar.Gözleriyle fazla ileride oldukları söylenemezdi ama,akıllarından geçen her düşüncedeki ilk yorum hepsine yeterli gelmekteydi.İlk yorum kime ait olursa olsun tescillenmiş bir ürün mesabesindeydi. Babasının yıllarını verdiği çömlekleri düşündü.Dışındaki desenleri çizmede yardımını eksik etmemişti.Babasının işçiliğini üstlendiği bu sanat soluğu,duvarda asılı olarak sekerat demini yaşamaktaydı.Bir yaşadıklarını,bir de çömleklerin duvarda asılı duran hallerini düşündü ve karar verdi:

-"İnsan,hayatın deveranından etkilenmeyerek kendi medeniyetini kurabilirse bir mana ifade ediyor.Yoksa duvarda asılı duran çömlekten farkı kalmaz!"

Fikirlerine her zaman saygı duydukları arkadaşları,onun ne demek istediğini anlayamadılar.İşlerinden yaşça en büyük olanı:

-"Hayatın deveranından etkilenmemek mümkün değildir.Kastettiğin başka bir pencere olmalı."

-"Çömlek,dönüyorsa toprakla olan sadakatini ortaya koyuyor demektir.Aynı merkezde toprağın vefasını üzerine katık yapıp alinteri yoluna devam edebilmek,insanın bu fabrikada neyi amaçladığını ispat eder."

-"Amacında,duvara asılan çömlek dekoru olamaz,sanırım."

-"Asla.Durağan bir insanın sesi soluğudur bu talihsizlik.Hayatı boyunca merkezden ayrılmayan bir canlının,merkezden çıkmasıdır ölüm."

-"Çömlekte ölümü mü görmeliyiz?"

-"Toprak ile bütünleşmişsek,evet!"

Rüzgarın halhalına tutunmak isteyen yapraklar,cazibeye kapılırlarsa rüzgarın varlığını değişik alternatiflerde bulabilirler.Ülfet tutkalına takılıp bulaşmanın yolu,farklı esintilerden faydalı olanları cesurca süzüp bünyeye feda edebilmektir.Adı anılması gereken ikbal bu gıpta mühründedir.Sokakta-caddede iksir aramaya gerek yoktur,insanın içindeki pedal döndürülmeye başlarsa dişliler hayat bulacaktır.

İnsandaki kan,şehit elbisesi üzerindeki tabakayı temsil ettiği gibi,şeytanın bünyedeki güzergahını da

tanımlar.Bal arısı ile eşek arısı arasındaki fark budur ki,birinden bal diğerinden zehir akar.Zehrin akıtılmaması,petek işçiliğindeki devamlılığa bağlıdır.Ülfeti yıkmak için,kandaki zehir rezervleri toprak yüzeyine çıkartılmamaya çalışılmalıdır.Toprakta vefa tüter,zehrin mayası ile insanın hilkati bir araya getirilemez.

Monoton paradigmadan kurtulan veya kurtulduğunu hisseden bu dört genç,gölün karşısında bekleyen ihtiyarın yanına gitmek istediler.Ortak kararın etkisiyle hepsi gölden yüzerek geçecekti.Bir heyecan,bir yöneliş ve bir cazibe eşliğinde karşıya geçtiler hepsi.

İhtiyar,dört genci tebessümle karşıladı.Tebessümde hayat veren bir gençlik vardı.Zamanın ikircik tohumlarına rağmen eskimeyen tebessümlerin olması ne hoştu.Tatlı hoşamediden sonra tanışma merasimi sayfa açmıştı.Gençler şaşkınlıklarına şaşkın kaldılar,ihtiyarın adı "Cazibe" idi.Taşı gediğe koymanın zamanı gelmişti ama taşı kim kaldıracaktı kuleye?Merak bir üstattı,talebe olmak ise ter isteyen bir yolcu..

- "Siz,beni veya benim varlığımı tartışıyordunuz,yanılmıyorsam."

- "Haliyle..Cazibeyi kabullenmenin veya kabullenmemenin getirisi hakkında fikir sunuyorduk."

- "Bakın gençler!Sizler doğru düşünüyorsunuz.Ortak düşünmekle bir fikri değil dört mantığın kabzasını elinize almış bulunmaktasınız.Sağlam kulaçlarla gölde yüzüşünüzü izlerken buna karar vermiştim."

- "Erken karar vermediniz mi?"

- "Gök gürültüsü karabulutların ensesinde şakırsa bilinir ki yağmur yağacak.Aksini iddia edebilmek için gündüz tüccarı olmak gereklidir."

- "Bizler kendimizi genç olarak kabul etmek durumundayız.Siz ise yaş olarak ihtiyar..İsminiz Cazibe?"

- "Bütün bu olup bitenleri tesadüf mü zannediyorsunuz.Yüzmeyi bilen insan,gölün karşısına geçmeyi de içinden sezimler.Öleceğini bilen bir insan hayatı hep bu duygu içerisinde yaşar.Ölüm sonsuzluğa açılan bir kapı olduğu için,cazibenin ilk basamağıdır.İnsan merkezden ayrılırsa ölümü de anlayamaz.Sonra da duvara asılan çömlek gibi sessizce hayatını devam ettirir.Ne kötü gurbet!"

İhtiyarın bu sözleri karşısında hepsi daha da çok şaşırılmışlardı.Bakışlar kabulden öte bir yere gidemezken,cazibenin de esrarını değişik bir kulvarda tanımışlardı.Tanışmanın cazibesine onlara, sonsuzluğun cazibesine giden yolu açmıştı.

Hava kararmak üzereydi.Zamanın en aydın dilimine ramak kalmış bu dört genç,ihtiyarın son sözünü hiç unutmayacaklardı:

"Durgun göl size durgun olmamayı öğretti,ben ise gençliği.Öldürülmeyen ölümü gençleştiren en leziz hamle,sonsuzluğun cazibesine kulaç atmaktır."

Gürsel ÇOPUR